

[Stauning.]

bemærke, at selve det System, hvorefter det hele er ordnet, medfører saadanne Konsekvenser, at det ikke er umiddelbart indlysende, at man i saa Henseende har været heldig. Man giver f. Eks. Frist med Betalingen af Skatten, det er ligefrem fastsat, at hvis Skatten for en foregaaende Maaned ikke er betalt den 15. i den næste Maaned, kan man godt vente endnu længere, men saa skal der betales 1 pCt. Rente om Dagen til Staten. Det bliver ligefrem en Pengeudlaanervirksomhed, Staten her driver, og jeg skal ikke nægte, at det er Aagerrenter, der tages. Hvis dette Beløb f. Eks. drejer sig om 1 000 Kr., bliver det, hvis det først bliver betalt efter en Maanedes Forløb, forøget med en Rente paa 300 Kr. Det er en Fremgangsmaade, som slet ikke er flatterende for Staten, og som i hvert Fald rummer en uhyre Fare for de paagældende erhvervsdrivende, der her bliver taget i Nakken og sat til at være Skatteopkrævere, og som maaske ikke just har Forstand paa denne Virksomhed. Det er en farlig og umoralsk Handlemaade fra Statens Side, og den vil jo ophøre, naar man fjerner Aarsagen, som er denne utilbørlige Skats Opretholdelse.

Da denne Lov blev givet, havde den Karakteren af en midlertidig Lov, men jeg skal ikke nægte, at jeg meget godt erindrer, at den højtærede Finansminister aldeles ikke lagde Skjul paa, at det efter hans Mening skulde være en blivende Lov, som vi aldrig skulde af med. Andre Lande har jo ogsaa haft lignende Love som den, der her er Tale om, dog, saa vidt jeg forstaar, aldrig i den voldsomme Form, som vor Lov har faaet; andre Steder har man søgt at skelne mellem nødvendigt Forbrug og Lüksforbrug, eller forskellige andre Systemer har været bragt i Anvendelse — et saa uberettiget Forhold som det, man har indstiftet i Danmark, tror jeg neppe, man har haft ret mange Steder. Men rundt om i Verden, hvor man altsaa under en eller anden Form har haft Skat paa Restaurationsforbruget, har man ophævet den. Man har maaske endnu denne Skat i Norge, men om denne Sag har der i hvert Fald indtil for nylig været voldsomme Brydninger. Det er jo ikke ubekendt, at en konservativ Minister dør for ikke saa længe siden meget voldsomt tog til Orde mod Restaurations-skattens Opretholdelse.

Danmark nyder altsaa den tvivlsomme Ære næsten at være enestaaende med Hensyn til denne Beskatnings Opretholdelse, og det er klart, at navnlig Hotel- og Re-

staurationserhvervet lider derunder. Den Maade, paa hvilken man nu til Dags med Berettigelse kan skrive i udenlandske Aviser om Danmark som et dyrt Land, som et Land, der opretholder en Krigstidsforanstaltning, hvad Restaurationsskatten almindeligvis anses for at være, virker ikke gavnligt, ikke til Fremme af vort Turistliv, der dog har en vis Betydning. Det er jo rigtigt, naar det anføres, at den Art Foranstaltninger har deres Oprindelse i en Tid med særlige Vanskeligheder; hvad enten saadanne Foranstaltninger nu blev truffet under selve Krigen eller umiddelbart efter Krigen, har der i Almindelighed været en ekstraordinær Situation som Begrundelse derfor; men medens man har været ivrig for at ophæve talrige andre Foranstaltninger, som maaske havde betydeligt værdifulde Sider for Befolkningen, har det aabenbart ingen som helst Hast med at faa denne uberettigede Skat ophævet — det er aabenbart slet ikke Mening, at den skal ophæves.

I de Aar, denne Skat har bestaaet, har den med et rundt Tal givet Statskassen 113 Mill. Kr., men Tallene viser ogsaa, at der nu maa regnes med en faldende Omsætning; Skattens Højdepunkt var i 1924, da den indbragte over 20 Mill. Kr. I 1928 var den 14¾ Mill. Kr., altsaa et meget betydeligt Fald i Løbet af disse 3 til 4 Aar, og der er vel ikke Tvivl om, at Bevægelsen fortsat vil gaa i samme Retning. Hvis det nu kun havde haft den Betydning, at Staten fik nogle færre Penge ad denne Vej, kunde man maaske sige, at det var ligegyldigt, men da denne Nedgang i Skatten viser en faldende Omsætning, rejser det Spørgsmaal sig, om ikke det Erhverv, der besørger denne Omsætning, rammes som Følge af den mindskede Omsætning, og om ikke den Arbejderstab, der er knyttet til Køkken, Restauration og Hotel, rammes paa en meget skadelig Maade, netop i en Tid, da Arbejdsløsheden i Forvejen er tilstrækkelig stor, saaledes at der i hvert Fald ikke i Arbejderkredse er noget Ønske om at se den forøget.

Jeg har bemærket mig, at den konservative Ordfører, der talte i 1922, da denne Lov blev gennemført, sagde, at nu tog han denne Skat foreløbig for det Aar, for hvilket den var beregnet, og det skulde saa være et Prøveaar. Men det havde dog ikke den Virkning, at de Konservative opgav Forsøget, de gik med til den Fortsættelse, der senere blev krævet af Ministeren, og de gjorde det, endskønt der i det andet høje Ting, saaledes som jeg allerede har citeret,